

test nec parentum matrimonii (1).

24. Notandum 7. circa infantes (si sint expositi, et scriptum sive habent, sive non, Baptismi recepti debent baptizari sub conditione, quoties non constat de Baptismo eorum, quia prudenter semper potest dubitari, ita Nat. ab Alexandro Petroc. Conc. Ronc. Holzm. Tourn. Henno et alii cum Lambert, qui ad hujus confirmationem producit Conc. mediolanen. et declarationes S. C. et etiam Rit. rom. ubi dicitur: *Infantes expositi, si de eorum Baptismo non constat, sub conditione baptizentur* (2).

25. Notandum 8. quod infantes ab obstetricibus baptizati, aut a laicis, tunc solum rebaptizandi sunt, cum probabilis de errore habetur suspicio, ut communiter Suar. Laym. Bonac. Conc. Holzm. Salmant. Croix etc. quicquid alii dicant: et ita declaravit S. C. (3); secus vero cum parochus, explorato laico, reperit illum sufficienter instructum, ut dicitur in Catech. rom., in eo casu tamen in ecclesia suppleri debent cæremonie, ut præcipitur in Rit. rom. In casu autem quo repetendus erit Baptismus in adultis, non erit præmittenda confessio, sed tantum contritio (4).

26. Notandum 9. baptizatos ab hæreticis non esse rebaptizandos, nisi cum certum est, aut saltem prudenter dubitari potest in aliqua parte non servari requisita ab Ecclesia catholica ad valorem Sacramenti, ut declaravit S. C. (5). Quod præcipue accidit in baptizatis a Prædicantibus Lutheranis, et Calvinistis, ut advertunt Tourn. Gob. Dicast. etc.; quoniam aliqui ex illis utuntur aquis distillatis, alii solent in baptizando hunc morem servare ut unus proferat formam, et alius applicet materiam; nonnulli infundunt aquam super vestes tantum; aliique com-

(1) n. 434. v. Hic tamen. (2) Num. 435. (3) Apud Zacch. Adnot. ad Croix. lib. 6. y. 1. n. 323. (4) N. 436. — (5) Apud Zacch. ad Croix L. 6. p. 4. n. 323.

munius deficient in intentione (6).

27. Notandum 10. peccare ministrum si, cum rationabile dubium, de baptisimi collatione habetur, non rebaptizat (intellige sub conditione). Contra, cum testis unicus oculatus habetur de Baptisimi collatione, non potest repeti (7). Sat est conditionem mente apponere, modo non adsit scandalum in ea occultanda; sed semper tutius est eam exprimere: *Si non es baptizatus*, etc. Et cum baptizatur sub conditione, non requiritur patrinus (8).

28. Quoad dispositionem ad Baptismum recipiendum requiritur 1. intentio saltem habitualis in adultis (quia in amentibus et pueris, ut dictum est, supplet Ecclesia). Quare valide confertur Baptismus illi, qui eum recipit, non ex mera vi, sed ex metu gravi, sicut etiam amentibus, et dormientibus qui prius dum apud se erant, illum petierunt. 2. Requiritur ut rebus Fidei calleant, juxta id quod dictum est *Tr. 4. num. 3.* Requiritur 3. dolor de peccatis; et sufficit attritio sine charitate prædominante, ut communissime Gonet. Can. Sot. Suar. Valent. Salm. et alii cum s. Thoma (9), qui dicit: *Ad hoc quod homo se præparet ad gratiam in Baptismo percipiendam, præexigitur Fides, sed non charitas quia sufficit attritio præcedens, etsi non sit contritio* (10).

29. Cæremonie tandem, quæ debent adhiberi in Baptismo sunt 1. aqua consecrata, cum Baptismus est solemnissimus, ut n. 8. Peccaret autem graviter qui sine necessitate baptizaret omissis unctionibus Chrismatis, et olei Catechumenorum, aut ungeret baptizandum oleis veteribus, ut communiter dd. ex cap. *Si quis de alio*, dist. 4. et Rit. rom. ubi item præcipitur, ut si oleum benedictum jam defecturum esset, et aliud haberi non posset, infundatur in benedictum aliud simplex olivarum,

(6) N. 437. — (7) ibid. — (8) ib. in fin. Resp. 2. — (9) In 4. d. 6. q. 4. a. 3. ad 5. — (10) L. 6 n. 430.

sed in minore quantitate. Propterea si, ut haberetur oleum novum, expectandum esset per notabile tempus, v. g. per 10. aut 11. dies, tunc potest conferri Baptismus, et postea suppleri unctiones; et hoc etiam licet præcisa necessitas non adesset: *Cum propter ætatis imbecillitatem* (dicit Catech. rom. part. 2. n. 34. loquendo de infantibus) *infinita pene vitæ pericula illis impendant*. Sed si abest necessitas, aut alia gravis causa, et intra dictum tempus de facili possit haberi novum oleum, differendus est Baptismus (1).

30. 2. Baptismus conferendus est in ecclesia; quare grave est conferri domi. Excipe 1. si infans fuerit filius regis, aut principis, ut n. 18.; 2. si infans non potest ad ecclesiam deferri sine parentum infamia; aut alterius gravis damni periculo: et eo casu Croix Gob. et Jord. dicunt Baptismum posse tunc domi conferri etiam solemniter; 3. si imminet periculum mortis infanti, v. g. si mater cum magna difficultate enixa est; aut si infans oritur quin ploret, aut 7. vel 8. mense (2). In hoc tertio tamen casu, si infans vivit, cæremonie debent in ecclesia suppleri, ut dicit s. Thomas (3), ex c. 1. *de Sacramentis non iter*. Et hoc sub gravi, ut tenent Pignatell. Croix et Aver. contra Passer. (4). An autem, puta si Baptismus invalide collatus sit, debeant repeti cæremonie; alii communius negant, ut Suar. Bonac. Busem. etc.; sed alii affirmant, ut s. Antoninus, Castr. et Salm. Utraque sententia est probabilis; ideoque secunda uti tutior consueunda (5). Rituale admonet parochos ut curent, quantum possibile est, ne imponantur infantibus nomina risum moventia, aut idolorum, aut idololatrarum, sed Sanctorum. Notandum hic denique librum baptizatorum plenam facere fidem in omni tribunali; ideo

(1) N. 441. — (2) n. 442. — (3) 3. p. q. 71. a. 3. ad 3. — (4) L. 6. n. 444. — (5) ib. v. si Baptismus.

Rituale præcipit præterea parochis ut adnotent diem, et horam natiuitatis; parentes infantis, et patrilinos; insuper ut notent, si Baptismus fuerit sub conditione, aut sine cæremoniis collatus; et item si infans fuerit expositus, et ubi fuerit inventus (6). 3. Requiritur patrinus, sed de his in puncto sequenti.

PUNCTUM III.

DE PATRINIS ET EORUM MUNERE.

31. *Munus patrinorum*
32. *Qualitas.*
33. *Quando et a quibus contrahitur cognatio, etc.*
34. *An parentes, etc.*
35. *An patrini debeant designari.*
36. *Cujus sexus*
37. *Quibus sit velitum esse patrilinos.*
38. *Quando in hoc peccat parochus.*

31. Patrini sunt illi qui de sacro fonte suscipiunt baptizatum, et in suam curam eum accipiunt; unde debent eum instruere de rebus Fidei, et morum, si alii negligunt. Cæterum dicit s. Thom. (7), quod potissimum præsumere possunt patrini, infantes sufficienter instrui a suis parentibus (8).

32. Ad hoc, ut quis possit esse patrinus, dicunt Salm. cum Laym. Sanch. Nav. etc. nullam requiri certam ætatem; sed probabiliter tenet Croix, requiri saltem ætatem 7. annorum; omnino autem requiritur 1. rationis usus, 2. ut sit baptizatus, 3. ut patrinus talem habeat intentionem, 4. ut ipse per se, aut medio procuratore suscipiat infantem qui baptizatur, aut e manibus baptizantis, et in hoc non sufficit tactus moralis, sed requiritur physicus, juxta communissimam sententiam Sanch. Castropal. Bonac. Salm. etc. cum declaratione S. C. (9) 5. ut patrinus sit designatus a parentibus, vel saltem a paroco: sed parochus (saltem licite) non potest mutare patrinum designatum a parentibus (10).

33. Quæritur 1. an in Baptismo

(6) N. 445. — (7) 3. p. q. 67. a. 8. — (8) L. 6. n. 447. — (9) N. 448. — (10) N. 446.

privato contrahatur tam a baptizante, quam a patrino spiritualis cognatio? Quoad baptizantem, non dubitatur quin contrahatur. Sed quoad patrinum, negant communius, et probabilius Sot. Sanch. Castropal. Bonac. Tourn. Salm. etc. (contra Suarez Laym. etc.): quia juxta Trident. Sess. 24. c. 2. de Ref. impedimentum dumtaxat contrahitur ab illis qui de sacro fonte puerum suscipiunt; et hic fons tantum pro solemnibus, non autem privato Baptismo institutus est (1). Quæritur 2. an cognationem contrahat, qui pro patrino adhibetur in Baptismo sub conditione collato? Respondetur quod si de priori Baptismo tantum habeatur dubium negativum, tunc certum est contrahi: nam cum nulla habetur ratio pro illius valore, præsumptio stat pro valore posterioris. Secus autem si de priori dubium habeatur positivum, nempe probabilis ratio de illius validitate; ita Sanch. Dian et Ren. (2). Quæritur 3. an contrahat, qui ex errore suscipit unum puerum pro alio quem intendebat? Negant Sanch. Tourn., etc. ex cap. 2. de Cognatione spirit. ubi dicitur mulier, quæ ex ignorantia filium mariti suscipit in Baptismo, non privari jure petendi debitum. Sed probabilius affirmant Pontius Castr. et alii: modo patrinus non habeat expressam intentionem non levandi alium infantem, quam eum quem intendit. Et respondet ad textum oppositum quod ibi lex aufert impedimentum petendi debitum, quia æquum non erat privare sine sua culpa conjugem suo jure: sed hæc ratio non currit in nostro casu (3). Quæritur 4. cum aliquis levat puerum alterius nomine, quis eorum contrahit cognationem? Aliqui dicunt solum procuratorem contrahere: ita Sotus Conc. et Tolet. Alii dicunt neutrum; ita Filiuc. Sa etc.; sed communissima sententia et verior Sanchez Castropal. Fagnani Navar. Tourn. Croix, (1) N. 449. — (2) N. 451. — (3) N. 452.

et aliorum cum Pontio, qui affert Decisionem S. C., est solum principalem contrahere; quia juxta Trident. ille cognationem contrahit, qui a parentibus ad puerum suscipiendum designatus fuit. Nec refert quod principalis absit, quia juxta regulam legis: *Qui per alium facit, per se facere videtur* (4).

34. Quæritur 5. an parentes baptizantes, aut filios de Baptismo suscipientes, contrahant impedimentum petendi debitum? Certum est 1. non contrahere, si baptizant in necessitate, ut docent communiter dd. cum s. Thoma (5). Certum est 2. peccare graviter parentes, qui sine necessitate baptizant filios (6). Certum est 3. non contrahere parentes, qui baptizant ex ignorantia filium, ex cap. Si vir. 2. de cognat. spir. Quæstio igitur restat an parentes filium sine necessitate baptizantes contrahant impedimentum, etc.? Affirmant Sanch. Petroc. Conc. cum s. Thoma (7), quia eadem lex quæ decernit contrahi cognationem inter baptizantem, et parentes baptizati, inducit etiam impedimentum inter parentes qui prolem baptizant. Sed satis probabiliter negant Suar. Ronc. Viva Salm. Coninc. cum Glossa in præfato c. 2. v. *Debitum*, quia in nulla lege id invenitur expressum, et nulla poena incurritur nisi sit expressa in jure, ut concordant omnes; imo in eodem textu dicitur quod hujusmodi conjuges non sunt separandi, et additur: *Nec alter alteri debitum debet subtrahere*. Nec valet dicere textum loqui de redditione, non autem de petitione; dum si alter non posset petere, alter non teneretur reddere; dum ille amisit jus petendi (8).

35. Quæritur 6. an patrini, ut contrahant cognationem, debeant esse designati, et a quo? Circa hoc Trident. Sess. 24. c. 2. statuit: *Si alii*

(4) N. 453. — (5) Suppl. q. 56. a. 1. et ex c. Ad limina 30. q. 4. — (6) Ex c. de his. 7. q. — (7) Suppl. q. 56. a. 1. — (8) L. 6. n. 450.

ultra designatos baptizatum tetigerint cognationem spiritualem nullo pacto contrahent. Hic dubitatur 1. cum multi tangunt puerum, sed nullus est designatus, an omnes contrahant? Alii dicunt tunc nullum eorum contrahere; ita Croix Gob. Dian., etc. Sed ego adhæreo sententiæ contrariæ quæ est communissima Nav. Laym. Castrop. Bonac. Salm. Viva, etc. cum declaratione S. C. qua dictum fuit omnes contrahere, quia licet Concilium requiratur ut parochus baptizet adhibitis patrinis designatis a parentibus pueri, attamen non irritat jus antiquum cap. fin. de Cogn. spir. in 6. quo omnes qui tangunt, cognationem contrahunt: ibi sic dicitur: *Si tamen plures accesserint, spiritualis cognatio inde contrahitur*; et hoc currit, ut dicunt Castr. Corn. Salmantic., etc. adversus Croix, etiamsi præsentibus sint patrini designati. Sed si quis ex patrinis designatis puerum tangeret, cæteri non designati certe non contrahunt, ut habetur ex Concilio. Sed si parentes designarent plures quam duos patrinus, et omnes tangerent (in quo graviter peccaret parochus, eos admittendo contra Concilii præceptum), tunc recte dicunt Suar. Sanch. et Croix, quod si successive tangerent, illos duos priores contrahere; sed si omnes una simul, Suar. tenet neminem contrahere; sed probabilius dicunt Sanch. Ronc. Castropal. Salm. Croix, etc. omnes designatos contrahere: quia Concilium non irritat jus antiquum, nisi cum tangunt alii non designati, præter duos designatos; sed secus si tangunt alii designati ultra duos. Et hoc tanto magis currit, ut declaravit S. C. si de multis designatis nescitur quis eorum prius tetigerit (1).

36. Notandum 1. Concilium præscribere, ut duorum patrinorum alter sit mas, et alter fœmina; unde non vacaret culpa designare duos mares, aut duas fœminas; et ego puto (1) n. 454.

lethale cum Bonac. et aliis (contra Sanch. et Croix), si uterque patrinus esset diversi sexus quam infans; quia ita multiplicarentur cognationes contra finem Concilii, et in hoc materia est gravis. Si autem designaretur unus tantum patrinus, nihil refert an sit diversi sexus. ut dicunt probabilius Suar. Filiuc. Gobat. et Aversa (contra Laym.), dum Concilium dicit sive vir sive mulier (2).

37. Notandum 2. non licere esse patrinus 1. monachis, et monialibus, et regularibus cujuscumque ordinis, ut declarat Rit. rom. (tit. de Patr. in Bapt.) cum dicatur ibi: *Admitti non debent monachi et sanctimonialles, neque alii cujusvis ordinis regulares a sæculo segregati*. Intelligitur hoc de suscipiendo non autem de baptizando. 2. Vetitum est hæreticis, apostatis et infamibus. Quare peccant, qui advocant hæreticos pro patrinis suorum filiorum. Contra licite possunt Catholici in baptismo suscipere pueros hæreticorum, modo hac re non probetur eorum ritus; Laym. Croix Gob (3). 3. Prohibitum est conjugi esse patrinum alterius conjugis: et parentibus respectu filiorum præterquam in necessitate. 4. Prohibitum est esse patrinus plures duobus, cum dicat Trid. Sess. 24. c. 2. de Ref.: *Sive vir sive mulier, vel ad summum unus et una*. Non est vetitum quin duo conjuges unam prolem alterius suscipiant, ut communiter dd. cum s. Thoma (4), qui dicit: *Nihil prohibet quin vir et uxor aliquem de sacro fonte levent* (5).

38. Notandum 3. peccare parochum 1. si respuit patrinus a parentibus designatos, aut admittit ab illis non electos; 2. si admittit plures quam duos. 3. si baptizat sine patrino (6). In Baptismo privato tamen non adest obligatio adhibendi patrinus, juxta communem sententiam; cæterum pro-

(2) N. 455. — (3) Lib. 6. n. 456. — (4) In 4. d. 42. q. 1. a. 3. q. 2. ad 4. — (5) L. 6. n. 457. — (6) N. 454. v. sed notand.

babile est etiam in privato licite posse adhiberi patris (1).

CAPUT III.

De confirmatione.

39. De materia remota.
40. An Chrisma debeat esse benedictum, et an a simplici sacerdote possit etc.
41. De materia proxima, et an sit materia extensio manuum quam adhibet Episcopus, etc.
42. An manu dextra aut instrumento etc.
43. De forma.
44. De ministro. An possit esse simplex sacerdos.
45. Quid sit exterius sit chrismandus.
46. De obligatione ministrandi Confirmationem.
47. De obligatione eam suscipiendi.
48. An qui suscipit Ordines, etc.
49. An amentibus et infantibus, etc.
50. De caeremoniis.
51. De patris.
52. De aliis caeremoniis.
53. De effectibus Confirmationis.

39. Fide tenemus Confirmationem verum esse Sacramentum, ut habetur ex Decreto Eugenii IV. in instructione ad Armenos, et in Trident Sess. 7. c. 1. Et hoc probatur ex traditione Patrum. Dicimus nunc hoc quod refert scire circa materiam, formam, ministrum, necessitatem, et caeremonias hujus Sacramenti. Et 1. de materia. Materia remota Confirmationis est chrisma ex balsamo et oleo confectum per Episcopi benedictionem, ad differentiam olei Baptismi, et infirmorum et distinguit Innoc. III. in cap. Cum venisset de Sac. Unct. An autem unum oleum istorum sit materia valida pro alio Sacramento, negant Suar. Laym. et Henriq. Sed probabilius affirmant Bell. Castr. Bonac. et Barb. (2). Non dubitatur autem quin de Sacramento necessitate oleum necessarium sit. Balsamum certum est requiri de necessitate praecepti: sed an sit necessarium pro Sacramento valore, probabiliter negant Sot. Navar. Juven. Cont. Tourn. ex c. Pastoralis de Sa-

(1) n. 458. — (2) N. 462

cramentis non iter., ubi Innoc. III. interrogatus an valeret chrismatio cum solo oleo collata, respondit: Nihil esse iterandum, sed caute supplendum quod incaute fuerit praetermissum. Probabilius tamen et communius affirmant Bellarm. Gonet. Petrocor. Conc. et alii cum s. Thom. (3), et cum Catechism. rom. part. 2. n. 7. Et probatur 1. cit. cap. unic. de Sac. Unct., ubi Pontifex appellat hoc Sacramentum Chrismationem, non certe alia ratione quam propter chrisma, quod ex oleo et balsamo conficitur. Probatur praeterea ex Decreto Eugenii IV. in Concilio florentino, ubi dictum fuit materiam Confirmationis esse chrisma confectum ex oleo et balsamo. Opponit Habert hoc decretum non fuisse Concilii, dum emanatum fuit, soluto Concilio, propter Graecorum discessum. Sed respondet Petroc. 1. Ipsos Graecos consensisse, ut Concilium continuaretur, ut ad Ecclesiam etiam Armeni unirentur; 2. tale Decretum fuisse receptum ab omnibus Ecclesiis catholicis. Sed nos melius respondemus, dicendo, Papa dogmata docente et uti Ecclesiae doctore loquente, omnes ejus definitiones ex se esse infallibiles, ut fusi in opere L. 1. ex n. 110. et seqq. Respondetur autem ad textum oppositum quod in tantum Papa dixit nihil iterandum, quia ut dicit Glossa; Non dicitur iteratum, quod prius actum non fuit. Ceterum prima opinio probabilis est, ut videre est in Deer. S. C. Conc. apud p. Ferraris (4) cum sit certum Confirmationem sine balsamo saltem esse dubiam, adeoque sub conditione saltem repetendam. Sufficit autem balsamum cujuscumque regionis (5).

40. Chrisma debet esse ab Episcopo benedictum necessitate praecepti; sed dubitatur an etiam ex necessitate Sacramenti? Affirmant Conc. Petroc. Salm. cum s. Thoma (6) ex

(3) 3. p. q. 72. a. 2. — (4) Ferrar. Biblioth. v. Confirmatio a. 4. n. 40. — (5) L. 6. n. 462. — (6) 3. part. quest. 72. a. 3.

citato Decreto Eugenii, ubi dicitur quod materia Confirmationis est chrisma ab Episcopo benedictum. Sed speculative loquendo, est probabilis sententia negativa Cajet. Barbos. Got. Juven. Tourn., etc. quia, sicut Papa confirmandi facultatem simplici sacerdoti committere potest (ut dicitur n. 44.), ita potest etiam facultatem chrismatis benedicendi imperitari; Decretum autem Eugenii nihil praeter praecepti necessitatem probat. Dictum est speculative loquendo, quia in praxi, cum de Sacramenti valore agatur, prima tenenda est (1). Praeceptum autem grave est ex can. Litteris de Consecr. distinct. 3. non esse utendum chrismate anno elapso benedicto. Sed in hoc Ecclesiae praeecepto potest Papa dispensare, ut de facto Papa Benedictus XIV. in Const. 10. Cum ad infrascriptam, die 9. januarii 1740. dispensavit (2). Quare non dubitatur, quin Confirmatio veteri chrismate collata sit valida (3).

41. Materia proxima Confirmationis requirit 1. unctionem in fronte, 2. in forma crucis, 3. manu ministris: et haec tria sunt omnia de Sacramenti essentia, ut communiter docent dd. (4). Sed cum in Pontificali dicatur ut Episcopus antequam ungat, dicere debeat orationem, extensis manibus versus confirmandos, volunt multi auctores moderni, Merbes. Tourn. Gonet. Juvenin. Conc. Got., etc. talem extensionem esse de Sacramenti valore. ex eo quod legitur Actorum c. 8. 17. Tunc imponebant manus super illos, et accipiebant Spiritum sanctum. Sed communius hoc negant Suar. Laym. Petroc. Frassen. Antoine Holzm. Viva Croix et alii cum p. Berti, qui fusa hanc nostram tuetur sententiam (5). Et dicimus sufficere extensionem manuum quam adhibet Episcopus in unguendo chrismando. Et hoc probatur ex De-

(1) L. 6. n. 463. — (2) Bullar. edit. Mechil. t. 4. p. 54. — (3) L. 6. n. 463. ad 3. — (4) N. 464. — (5) Berti de Theol. disc. 1. 32. cap. 4. resu. ad 4.

creto Eugenii, ubi dicitur: Loco illius manus impositionis dari in Ecclesia Confirmationem; et clarius in cap. unic. §. Per frontis, de Sac. Unct., ubi pontifex dixit: Per frontis chrismationem manus impositio designatur quae alio nomine Confirmatio dicitur. Igitur Papa pro certo habet in eadem chrismatione haberi jam manuum impositionem. Pontificale enim non dicit, super confirmandos, ut dicitur fuisse, si per hoc intellexisset loqui de impositione: prout dicit loquendo de ordinatione, tam Pontifex, quam sacerdotes tenent manus dexteras extensas super illos; sed dicendo versus confirmandos, nihil aliud denotat quam consuetam caeremoniam, quam praecipit Ecclesia suis ministris in dicendis orationibus; nam manus extendere idem est ac eas aperire, et sursum elevare. Unde dignoscitur sententia opposita valido carere fundamentum; ideoque dico dumtaxat tantquam tutam esse consulendam. Episcopus qui vellet eam in praxim producere, potest (ut advertit Habert) in diversas classes confirmandos distribuere, et inde super singulas classes praefatam orationem praemittere (1).

42. Episcopus ungere debet pollice manus dextrae; quare peccaret, si ungeret illo sinistrae; et ex communi gravius; sed Escob. Trullench. Nugnez Dic. Aver. Diana et Tamb. ut probabile habent hoc non excedere veniale, et revera non constat hanc caeremoniam esse gravem. Quare probabiliter dicunt praefati aa. quod licite confirmaret Episcopus sinistra, si dextra confirmare non posset (2). Opinio autem nonnullorum posse dari Confirmationem (sicut potest Extrema-Unctio) medio aliquo instrumento, merito communi sententia repudiata est. Quia tunc deesset manus impositio quae caetero quin non est necessaria in Extrema-Unctione. Quoad quantitatem autem chrismatis sufficit illa, quae satis est ad unguendam frontem in

(6) Lib. 6. n. 464. — (7) N. 465